

Izhaja vsak torek in soboto v tednu ob 11. uri popoldne za mesto ter ob 3. uri popoldne za deželo.

Stane po pošti prejemati ali v Gorici na dom pošiljanj celoletno 8 K., polletno 4 K. in četrtletno 2 K.

Prodaja se v Gorici v tobakarnah Schwarz v Solskih ulicah in Jellersitz v Nunskih ulicah po 8 vin.

GORICA

(Večerno izdanje.)

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v »Narodni tiskarni«, ulica Vetturini h. št. 9.

Dopise je nasloviti na uredništvo, oglase in naročnino pa na upravnništvo »Gorice«. Oglasi se računajo po petivrstah in sicer ako se tiskajo 1-krat po 16 vin., 2-krat po 14 vin., 3-krat po 12 vin. Ako se večkrat tiskajo, računajo se po pogodbi.

Izdajatelj in odgovorni urednik Josip Marušič.

Tiska »Narodna tiskarna« (odgov. J. Marušič).

Kdo slepari?

„Soča“ je v ostro oboroženem članu ku vzdignila svoj bojni klic proti pobiranju užitnine v deželni upravi ter zagovarja ustanovitev krčmarskih zadrug v glavnih krajih slovenskega dela naše dežele. Ako bi človek ne vedel, s kom ima opraviti, sodil bi, da se gospoda pri „Soči“ v svoji mladeniški iskrivosti ogreva za ideale in da hoče našim krčmarjem nakloniti uzorno organizacijo, po kateri bi se naša dežela odlikovala mimo vseh drugih kronovin širnega cesarstva. Toda, ker vemo, da je bil dan poprej, kakor je „Soča“ izbruhnila svoj „Pozor“, mladi gospod Gorup iz Trsta — v Gorici in da je imel tu dolge pogovore s patroni „Soče“, pa da so se takoj potem razkropili uradniki in zaupniki užitninskega podjetja po tistih krajih, koder se dozda še niso nabrali podpisi obrtnikov, oproščamo se vse drugače soditi o stvari. Gospod Gorup je prišel in „Soča“ je bila njegova. On lahko vslikne: „Veni, vidi, vici!“ S predlogom pa zastran ustanovitve užitninskih zadrug se meče obrtnikom pesek v oči, da ne vidijo in ne razločujejo pravih namer tistih, kateri jih z zvijačo, z lažmi in s podtikanjem zlobnih namenov odvrta od tega, kar je deželni zbor enoglasno sklenil v prilog deželi in njenemu prebivalstvu. Poznamo prav dobro razmere v deželi; vemo, kako je povsod vse razcepljeno v stranke in strančice in da vladajo med obrtniki enake razmere, kakor med drugimi stanovi, da je torej silno težko dobiti katero posamezno občino, v kateri bi se obrtniki hoteli združiti v užitninsko zadrugo — kaj pa še le v celih davčnih okrajih, zlasti v takih, kakoršen je oni goriške okolice? Le razpošiljajte uzore pravil in pouke, kolikor hočete; mi ostanemo vendar trdno uverjeni, da mečete s tem samo prah v oči obrtnikom in da si sami ne obetate nobenega družega uspeha od svojega delovanja, nego da obrtnike odvrnete od dežele ter naklonite dobičke užitninskega podjetja — hvaležnemu podjetniku.

Razlogi, ki jih navaja „Soča“ v svojem pozivu proti pobiranju užitnine v deželni upravi, so priprosto rečeno — zlagani, kakor so še bolj zlagani oni,

kateri je najbrže goriška kukavica zlegla v Bovško gnezdo. (Glej S. ov dopis z Bovškega v zadnji „Soči“!) Ker nam gre za to, da se ljudstvu odprejo oči, štejemo si v dolžnost, da v naslednjih vrstah razkrijemo te laži:

Patronom „Soče“ je tako dobro znano, kakor nam, da je poslanec prof. Berbuč že pred leti nabiral podatke, s katerimi bi utemeljil enak predlog, kakoršen je obveljal v letošnjem deželnozbornem zasedanju; da ga ni on že poprejštil, to je zakrivila edino neplodna abstinencijska politika naših poslancev v preteklih sesijah. Letos pa je vladalo o tem vprašanju popolno sporazumljenje med vsemi poslanci obeh narodnosti in zato je tudi dotični predlog obveljal enoglasno. Deželni zbor je v tem posnemal druge dežele, n. pr. Kranjsko, Stajersko, katere imajo že davno pobiranje užitnine v svoji upravi in prejemajo od tistega časa vsako leto na stotisoče goldinarjev dobička samo iz tega podjetja. Deželne potrebe so začele letos silno naraščati, in zato je trebalo skrbeti za nove vire dohodkov. Ni res pa in ne bo nikoli res, da bo italijanska večina ves morebitni preostanek ali dobiček užitninskega podjetja obračala v prilogo Furlaniji. Kdor tako govori, laže vedomo ali pa je bedak brez pojma o deželnem gospodarstvu. Vsi dohodki na dokladah k izravnim davkom in na užitnino, in kolikor jih izvira iz deželnega premoženja, stekajo se v deželni zalog in iz tega se zalagajo vse deželne potrebe. Zraven navadnih potrebščin so se letos nabrle nove: Deželni zbor je v preteklem zasedanju dovolil prispevke iz deželnega zalog za potrebe šolskih okrajev v skupnej svoti letnih 250.000 kron. Od teh bode dobivalo goriško mesto 30.550 kron; gradiški okraj 83.200 kron; goriška okolica 71.100 kron; tolminski okraj 28.800 in sezanski 36.350 kron prispevka; torej spada na slovenske okraje 136.250, na italijanske pa, med katerimi je všteto tudi glavno mesto in so slovenski deli korminskega in tržiškega okraja, 113.750 kron.

Dalje je zbor dovolil nekoliko zboljšanje učiteljskih dohodkov; vsled tega se povečajo stroški za približno letnih 40.000 gld.; potem je sklenil, da se ima zgraditi nujno potrebna deželna noriš-

nica s potroškom kakih 300.000 kron; za ajdovsko železnico je dovolil 200.000 kron, za ono od Gorice do Ogleja 100.000 kron; za cestne zgradbe in poprave je odločil nad 10.000 kron podporščin; za vodovode in napajališča 66.000 kron; za brezobrestna posojila vinogradnikom, da si obnové po trtni uši pokončane vinograde, 20.000 kron; za ameriške trtnice 4000 kron in še druge znamenite vsote za obrtne šole, za pobrezna dela ob rekah in potokih, za podpore visokošolcem itd. Vsi ti stroški se ne založijo takoj z dokladami na izravne davke in na užitnino, ampak deloma tudi s posojili, katere se bodo morala v primernih letnih rokih povračati. Vsled tega se za mnogo let pomnože deželne potrebe, in deželni zastop, kot vestni oskrbnik dežele, mora za to skrbeti, kako mu bode letos in v prihodnjih letih zalagati potrebe, pa da ne preobloži svojih zemljiščnih posestnikov in obrtnikov. To je imel pred očmi, ko je sklenil, da se ima pobiranje užitnine prevzeti v deželno upravo,

(Konec pride.)

Zlata ravnopravnost. Kitajske razmere.

Kako namerava „novi“ celjski župan izvajati načelo narodne enakopravnosti to je pokazal na izboren način že koj ob svojem nastopu kakor na novo izvoljeni in potrjeni načelnik celjske mestne občine.

„Celjski Sokol“, namerava prirediti letos v Celju slavnost desetletnice svojega obstanka. V ta namen je bilo seveda potrebno obrniti se na celjski magistrat s prošnjo za „dovoljenje“ te slavnosti. Toda kaj stori novo izvoljeni celjski župan Gustav Stiger? On, ki je še le par dni poprej v svojem zaprisežnem govoru obljubil, da hoče sicer varovati „nemški značaj“ mesta Celja, da pa ob enem noče delati krivice nobeni drugi v Celju živeči narodnosti, — on je zavrnil prošnjo „Sokola“ s temi le besedami:

„Z ozirom na obče znane tukajšnje razmere in z ozirom na dogodke pri enakih slavnostih v letih 1890, 1897, 1898 in 1899 preprosto se z ozirom na javno varnost in blagor pripravljena slavnost v celjskem mestu v vseh točkah, ki se tičejo mestnega okraja. Po-

sebnost se še zaukazuje sledeče: 1.) dne 15. avgusta t. l. se ne sme v mestu niti društvena obleka, niti narodna znamenja nositi, 2.) vsekako izobešanje zastav je prepovedano.“

Kako naj sodimo celjskega župana smisel za ravnopravnost po tem njegovem odgovoru? Ako bi tega moža drugače smeli smatrati resnim in — inteligentnim človekom in možem, ki ima toliko značaja v sebi, da ne nasprotuje sam sebi, morali bi že po tem njegovem koraku dvomiti na njega normalnem pojmovanju o narodni enakopravnosti.

Priseči, da noče delati krivice nobeni drugi v Celju živeči narodnosti, a v eni sapi zapovedati celjskim Slovincem, da se ne smejo prikazati na ulici v društveni obleki z nobenim narodnim znamenjem, da se ne smejo predzniti razobesiti raz svoje hiše slovenske zastave, vse to prepovedati na način kakor gospodar zapoveduje svojem hlapcu, — to diši menda dokaj po staroveškem barbarstvu.

Tu se človek nehoté spomni naš sedanjih kitajskih razmer. Ali ni kitajska vlada dala zagotovilo Evropejcem, da se jim ni bati ničesar hudega, in vendar je ob enem skrivaj dovolila surovim bokserjem, da koljejo inozemce, mej katerimi je bilo tudi lepo število — Nemcev? Ali se je hotel celjski župan postaviti prav na — kitajsko stališče ravnopravnosti, ko je prisegel, da noče delati krivice Slovincem, pa jim je h kratu zabranil vsako prosto narodno gibanje v Celju? Ali se ni spomnil o tem kršenju svoje prisege — onih Nemcev na Kitajskem, ki so tako bridko skušali kitajski smisel o enakopravnosti?

Seveda si je župan Stiger to reč najbrže tako-le razlagal: Celje mora ostati čisto nemško mesto; čisto nemški značaj mesta pa bi trpel, ako bi mestni Slovinci razobešali slovenske zastave raz svojih hiš, ako bi se pokazali na ulicah v društveni obleki, ako bi se sploh „osto gibal“ kot Slovenci. S tem jim ne delam nobene krivice, ako jim ne pustim razobešati svojih zastav (pruske frankfurta- rice imajo drugačo svobodo!), ako jim ne dovolim hoditi po mestu v društveni obleki in ako jim z eno besedo prepovem vsako prosto narodno gibanje, saj jim pustim dihati celjski božji zrak, saj

več, ker je bil daleč od nas v drugem kotu. Rajna mati mi je pravila le to, da je bil, ko sem bil pri vojaki — izgubil stariše ter je sam gospodaril se svoje sestro (ker sta bila le dva otroka). Večkrat me je gnalo, da bi šel k njemu, ter pogledal; ali nisem si upal. Je že taka natura, lejte. Ko bi sam ne bil prišel do mene, kdo ve, kdaj bi se bila videla.

Drugega večera pride k meni.

„Kaj pa delaš, brate?“

„A kaj bi delal — pravim, ležim!“

„Ali veš, zakaj sem prišel k tebi?“

„Nu, zakaj pa?“

„Stanovati hočem pri tebi; ali pa ti pridi k meni.“

„Kako to?“ pravim.

„Lej, tako!“ reče Jakob. „Ti si bolan; kdo ve, kdaj ozdraviš; in treba ti je, da imaš koga v hiši, da oskrbi gospodarstvo in tebe... Bog je dal spomlad zunaj; treba je vprege, orati, sejati. — A tvoje gospodarstvo? Za moje ne skrbi; jaz obdelam i svoje, da-si ostanem tu. Takoj jutri se preselim sem k tebi.“

Hotel sem nekaj ugovarjati, ali mi ni pustil.

„Ti si neumen!“ reče, pa gre živigaje k durim.

LISTEK

Trije kot rodni bratje.

Rusinski: J. Fedkovič.

XI.

Drugega dne grem k židu.

„Daj blaga — pravim — odslužim ga z delom!“

„Če hočeš, pa vzemi na delo pri drvih“, reče žid.

„Naj bo“, rečem, „vzamem tudi tako“. — Vzajem tri mere žita, pa soli, 1 a denar; in delal sem, delal, tako, da mi je bil krvavi pot! Ali zdela se mi je, da to ni delo, nego igrača: za rodno mater delo ni težko...

Delam en teden, delam drugi, kar priteče otrok jokaje.

„Bratič“ — pravi — pojdi v hišo, ker mati je zelo slaba.“

Pustim delo, letim. Prisopem domov; ali mamica je bila že izdihnula. Niti sveče jej ni mogel dati v roke. Oh ta siromaščina!... „Ali zakaj me nisi pa prej poklical?“ lotim se dečka...

„Hotel sem brate, ali mati me ni pustila“, reče deček jokaje. „Vi ste slabi mamica“ — rekel sem — „pojdem po brata v gozd?“ — „Ne hodi, sinko“ —

rekla je — psi te napadejo in okoljejo. Ne hodi sinko; saj mi ni hudo.“

XII.

Pokopal sem mater; na to pa sem oblegel. Ležim tako, ležim, da sem bil jedva še pri zavesti.

Kar pride župan z desetnikom.

„A ti — pravi — vzel si pri židu blago proti temu, da boš sekal drva, zakaj pa ne delaš?“

„Ko bi le mogel — pravim — saj sami vidite, da ne morem.“

„Teda pa daj poročstvo“ — pravi župan, ali deni zemljišče sproti. To ne sme iti v zgubo.“

„Kar je judovsko, ne propade“ — pravim — „ali jaz ne dam zemljišča v zastavo, ker tiče tej siroti, ne meni. Kadar ozdravim, pa odslužim judu, še obrestni mu plačam.“

Ko me je bil župan oštel, je odšel. Ali vražji žid ni čakal: v tednu — ali kaj — me je prišel rubit. A jaz sem še ležal. Zapisali so i zemljišče i hišo v zastavo — jaz pa sem sedel na postelji ter plakal. Jokal sem tako, da je hotelo kar srce iz mene izkočiti. A tu pride Jakob Nesterjuk; pride ter obstoji pri durih.

„Dobri večer, brate!“

„Dobro zdravje. Prosim sedi!“

„Bog daj dobro! — Ali so te zaručili?“

„Zarubili“ — pravim.

„Škoda, da ti niso še kože slekli“, zbode me Jakob.

„Od tebe, brate Nesterjuk, mi je draga tudi taka beseda.“

„Nekdaj da!“ pravi Nesterjuk britko.

A zdaj?

„Zdaj sem v stiski, v veliki britkosti, ne morem objeti zvestega tovariša.“

„Ti si neumen (ne pravim tebi dragi bralec) ti si neumen!“ ponovi Jakob še enkrat. Potem odide, niti „zdravo!“ mi ni rekel.“

Drugega dne pa mi prinese jud pismo: „Na tu imaš“ — pravi, „Jakob Nesterjuk me je že odplačal namesto tebe.“

„Kako to: odplačal?“ vprašam.

„Nu, tako: sprejel je tvoje delo na se... On že seka drva namesto tebe v gozdu.“

XIII.

Jakob Nesterjuk iz naše vasi je bil priden in odkritosrčen mladenič — ni govorjenja, da ne. Dokler me niso bili ostrigli (vzeli k vojakom) sva bila vedno tovariša; od tedaj pa se nisva videla

spešiteljem sadjereje posebna skrb za uravnavo uspešne prodaje sadja. V to pa je najboljšo sredstvo snovanje sadjarskih za drug, katere zamorejo tudi na večjem trgu nastopiti kot ponudnik in katere zamorejo z nabavo novih navodil in aparatov za pravilno sušenje sadja, ali za napravo sadnega mošta pripomoči, da se obilno sadje dobro speča v denar.

Zato priporoča kmetijski svet prav posebno, da ministerstvo podpira kmetijske družbe, sadjarske zadrage pri naporu za uredbo rednega razpečavanja sadja, ker če se to posreči urediti, se bo za razširjene sadjereje neizmerno veliko storilo. Sigurna prodaja sadja bo obrodila izredno zanimanje kmetov za nasajenje sadnih drevesc. Seveda si ne moremo prikrivati izrednih težkoč osobito za skupno izpečavanje sadja, ker osobito pri finejem namiznem sadju je vrednost sadja enega in drugega gospodarja zelo različna. Toda že v tem je dokaj dosežena, če se ustanovi skupna prodaja navadnega sadja za mošt, ki ima približno enako vrednost. Vsaj sem pokazal, kolika razlika je v ceni za prevoz po železnicah za male pošiljatve ali za cele vagone.

Prav tako bi zadržno delovanje bilo na mestu pri porabi sadja za mošt, pri sušenju sadja v vzglednih pravilnih sušilnicah, v katerih bi se sadje tako posušilo, da bi se lahko moglo prodati, ne pa, kakor se to godi navadno, da je sadje sušeno v dimu, kar mu odvzame vso vonjavo in dobri okus.

Pa tudi s tem je že dokaj storjena, če se sadjarska zadruga o pravem času informira o razmerah stanja sadne letine drugod po svetu, o stanju cen za sadje, da pozveduje za velike kupce, s kratka, da zadržno vodstvo omogoči zvezo velikih kupcev in pridelovalcev sadja. Pa celo za finejšo namizno sadje zamore tako posredovanje služiti v veliko korist, ker se kupci zmenijo za blago posameznikov, ki pa skupno potem odpošljejo blago v vagonu, kar jih dokaj manj stane, kakor če vsak zase svoje sadje odpošilja, kakor sem to z navedbo različnosti tarifov dokazal.

Prav tako bi bilo v korist sadjerejev prirejanje posebnih sadnih tržišč in bi tudi to bil delokrog za sadjarske zadrage in kmetijske družbe, katere bi s prirejanjem trga za sadje znatno pospešile razpečavanje osobito lepšega sadja. (Dalje sledi.)

Poslano.

Gospodu

Fr. Moravus, izdelovatelju stolpnih ur v Brnu.

Prav prijetno mi je, da se Vam morem presrečno zahvaliti za cerkveno uro, katero ste nam poslali, kajti delo je fino in ura gre izvrstno. Ura je pravi umotvor, izdelana je natančno in trdno, cena zelo nizka. Iz srca želim, da bi se do Vas obrnili vsi, ki potrebujejo precizne javne ure. To bi pomoglo tudi naši domači industriji.

Župni urad Šebetejn.

Anton Pečenko

Vrtna ulica 8 GORICA Via Giardino 8

pristna bela
in črna vina
iz vipavskih,
furlanskih,

briskih, dal-
matinskih in
istarskih vi-
nogradov.

Dostavlja na dom in razpošilja po železnici na vse kraje avstro-egrske monarhije v sodih od 56 litrov naprej. Na zahtevo pošilja tudi vzorce.

Cene zmerne. Postrožba poštena.

Anton Fon,

klobučar in gostilničar,

Semeniška ulica št. 6,

ima bogato zalogo raznovrstnih

klobukov

ter toči v svoji krčmi

pristna domača vina

in postreže tudi z jako ukusnimi jedili.

Nikaka

skrivnost ni več

napraviti si vsakdo doma sam brez vsake priprave in težave najfineje likerje po francoskem sistemu s pomočjo ekstraktov, ki stanejo za napraviti po 5 litrov likerjev: Tropinovec, Absinc, Vermut, Ruski pelinovec, češki liker, Kimel po 80 kr.; Slivovec, Rum, češnjevec, Alaš, Alpski liker po 85 kr. in Konjak, Benediktinec, Chartreuse, Pilzenski liker po 95 kr. — Razpošiljam proti predplačilu v znamkah ali poštne nakaznici; po poštne povzetju 10 kr. več. Vsaki pošiljati pridenem navodilo, kako se napravi liker. Preprodajalcem, če naročijo več blaga, mnogo ceneje.

Anton Rukavina,

Trst, Via Belvedere št. 23.

Agricol,

patentovan v Avstro-Ogerski in Italiji,

je mehko kalijsko milo razstopljivo v mrzli vodi, je najuspešnejše sredstvo za zatiranje in uničevanje vseh trtnih mrčesov in ušij, vseh žuželk na sadnih in drugih drevesih, zelenjavi in cvetlicah.

Navodilo za rabo „Agricola“ pošilja franco

Tovarna mila F. Fenderl & Co

TRST. - Via Limitanea št. 1 - TRST.

Zastop in zaloga na Goriškem:

pri g. Frideriku Primas v Gorici, Travniki 16 (v dvorišču) in na Opčinah pri gosp. Frideriku Cumar.

Kolesarji pozor!

Podpisani naznanja gg. kolesarjem, da ima v zalogi dvokolesa iz najboljše materijala po jako nizkih cenah, in sicer od 170 kron (85 gl.) naprej opremljene z vsemi potrebščinami (komplet). — Ob enem priporoča gg. krojačem in šiviljam svojo veliko zalogo raznovrstnih šivalnih strojev najnovejših sistemov od 48 kron (24 gl.) naprej. — Poročstvo 5 let. — Daja tudi na obroke.

Z odličnim spoštovanjem

Martin Šuligoj,

urar v Kanalu.

Tovarna pohištva

FRANC PAVŠIČ,

Gorica, Šempeterska cesta št. 9,

izdeluje najzanesljivejše in najtrajnejše izdelano pohištvo po zmerni, poštenu, dela povsem vredni ceni.

Posebno priporoča opravo za

spalne in jedilne sobe

za salone in pisarne.

Kupuje orehova debla, prodaja orehove obkladke (rimeše) itd. itd.

Ugodni plačilni pogoji!

Vsaka naročba se izvrši v najkrajšem času.

C. kr. državna svetinja za odlične proizvode. — Prva moravska tvornica turnskih ur

Fr. Moravus

Brno,

Velike námesti št. 8. (Brünn, Grosser Platz Nr. 8) izdeluje in razpošilja stolpne ure za cerkve, sole, gradove, mestne zbornice, tovarne itd.; ure za nadzorovanje ponočnih čuvajev, električne ure, vse v dovršenih proizvodih in z jamstvom. Do sedaj se je razposlalo 135 stolpnih ur v popolno zadovoljstvo.

Ant. Makuc

v Solkanu št. 65

javlja mizarjem in drugemu cenj. občinstvu na Goriškem, da ima v zalogi in prodaji poleg vsake vrste mobilij, tudi gole (lajšte) karnise in enake izdelke. Nadalje obkladke (rimeše) domače in ameriške, spečete, fregije itd. elegantno rezljane (presane). Vse po najnižjih cenah.

RAZGLAS.

C. kr. priv. vzajemna zavarovalnica proti požaru in strelu v Gradcu, ustanovljena leta 1828, naznanja slav. občinstvu, da je vstanovila svojo pzdružnico

v Gorici, Vrtna ulica šte. 14.

(V hiši gosp. A. Bolko.)

Koncem leta 1899. dosegla je ta zavarovalnica že 288,265.396 zavarovanj. — Zavaruje pod jako ugodnimi pogoji proti

požaru in strelu

poslopja in pohištvo, živino in poljske pridelke.

Najtopleje priporoča ta zavod ter daje pojasnila

Okrajno zastopstvo v Gorici, Vrtna ulica št. 14.

Centralna posojilnica,

registrovana zadruga z omejeno zavezo,

v Gorici, v ulici Vetturini št. 9. (Šolski Dom).

Sprejema denar:

1. od udov

deleže

a) glavne deleže po 200 K. — b) opravilne deleže po 2 K.

Lastniki glavnih deležev plačajo vpisnine 4 K, lastniki opravilnih deležev plačajo vpisnine 1 K. Deležne knjižnice veljajo 30 helerjev.

2. od udov in neudov

hranilne vloge

katere obrestuje po 4 1/2%, in plača sama rentni davek.

Obresti se računijo le za cele mesece, za vloge vložene po 1. em dnevu meseca ali vzdignene pred zadnjim dnem meseca se ne računijo obresti za oni mesec, ko so bile vložene oziroma vzdignene.

Hranilne vloge se izplačavajo tistemu, ki prinese knjižico. Če pa lastnik hranilne knjižice želi, da naj se sme izplačati le njemu, bode ravnateljstvo taki pridržek (vinculum) zaznamovalo na knjižici.

Hranilne vloge se vračajo:

do 200 K brez napovedi, do 600 K po enomesečni odpovedi, do 2000 K po trimesečni odpovedi, večji zneski po šestmesečni odpovedi.

Lastniki hranilnih vlog niso odgovorni za morebitne izgube. Vso odgovornost imajo izključno lastniki deležev.

Centralna Posojilnica daje posojila.

1. na vknjižbo po 5 1/2%; 2. na menice in sploh na osebni kredit po 6%. 3. na tekoči račun po pogodbi.

Centralna Posojilnica je zveza in središče gospodarskih zadrug na Goriškem in je kot taka vredna podpore in priporočila od strani vseh goriških Slovencev.

Uradni prostori so v ulici Vetturini šte. 9., v pritličju.

Uradne ure vsaki dan, razun nedelj in praznikov, od 9 do 1 ure.

Odlikovana tovarna

1894.

1891.

1894.

vsakovrstnega pohištva.

Ivan Doljak, Solkan pri Gorici

v lastni hiši. — Lastne žage. — Ustanovljena l. 1891.

Zaloga

vsakovrstnega pohištva, kompletnih spalnic, jedilnic in sprejemnic, od najnavadnejšega do najfinejšega sloga; vsakovrstnih slik, zrcal, okvirjev in stolic, kakor tudi vseh tapetarskih izdelkov. — Zaloga vsakovrstnih desk iz mehkega in trdega lesu; velika zbirka obkladkov (remeša) in strugarskih izdelkov, kakor tudi vseh k mizarji, strugarski in tapetarski stroki spadajočih potrebščin.

Blago se razpošilja na vse kraje prosto železniška postaja goriška.

Jamči se za točno postrežbo. — Brez konkurence!